



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **AUKRO s. r. o.**, IČO 05360722
sídlem Londýnské náměstí 886/4, Brno
zastoupen advokátem Mgr. Pavlem Kumštou
sídlem Palackého 356/7, Tábor

proti
žalovanému: **Ministerstvo zdravotnictví**
sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2025, č. j. MZDR 13437/2025-3/OLZP,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2025, č. j. MZDR 13437/2025-3/OLZP, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 15 270 Kč, a to do rukou jeho zástupce Mgr. Pavla Kumšty, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

Odůvodnění

I.

Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv ze dne 11. 4. 2025, č. j. SUKL 129021/2025, kterým byl žalobce shledán odpovědným za spáchání:
 - a) přestupku dle § 8a odst. 3 písm. d) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), a to tím, že zpracoval a od 9. 3. 2023 do 11. 4. 2023 šířil veřejnosti reklamu zaměřenou na humánní léčivý přípravek NICORETTE MINT 4MG, lisované pastilky, aniž by v reklamě bylo uvedeno, že se jedná o humánní léčivý přípravek, a reklama neobsahovala výzvu k pečlivému pročtení příbalové informace,
 - b) přestupku dle § 8a odst. 3 písm. b) zákona o regulaci reklamy, a to tím, že se dopustil nekalé obchodní praxe, když se na svých webových stránkách prezentoval jako prodejce léčivých přípravků, a vytvářel tak dojem, že je mu prodej léčivých přípravků dovolen, byť žalobce není poskytovatelem zdravotních služeb.
2. Za spáchání těchto přestupků byla žalobci uložena úhrnná pokuta ve výši 1 500 000 Kč.

II.

Obsah žaloby

3. Žalobce uvádí, že prvky, jež správní orgány hodnotily jako reklamu, nesloužily k propagaci léčiv, nýbrž měly čistě orientační a informativní povahu. Tvrdí, že jako provozovatel online tržiště žádné zboží sám neprodává ani nepropaguje, a obrázek léčivého přípravku byl užit pouze jako symbol kategorizace nabídky. Prezentace podle něj neobsahovala žádný komerční motiv, nevybízela k nákupu, neobsahovala slogany ani jiné reklamní prvky a nebyla zadána výrobcem či distributorem léčiva. Podle žalobce tak absentují definiční znaky reklamy ve smyslu zákona o regulaci reklamy.
4. Žalobce rovněž namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný podle něj převzal závěry orgánu prvního stupně, aniž by věcně vypořádal jeho odvolací námitky. Zejména postrádá vysvětlení, proč správní orgány považují sporný obsah za reklamu, ačkoliv žalobce opakovaně argumentoval jeho ilustrační povahou. Dále poukazuje na to, že se žalovaný nezabýval subjektivní stránkou deliktu, otázkou zavinění ani návrhem na moderaci uložené pokuty, přestože tato témata tvořila podstatnou část jeho odvolání.
5. Další z okruhů žalobních námitek se týká materiální stránky přestupku. Žalobce zdůrazňuje, že jednání nenaplnilo kritérium společenské škodlivosti podle zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Uvádí, že spotřebitelé nebyli uvedeni v omyl, nedošlo k ohrožení zdraví ani jinému konkrétnímu následku a sporný obsah byl po upozornění správního orgánu okamžitě odstraněn. Správní orgány podle žalobce založily svůj závěr o naplnění materiální stránky pouze na formální skutečnosti, že zákon dané jednání označuje za přestupek.
6. Žalobce dále namítá, že správní orgány neaplikovaly ustanovení o liberačních důvodech právnických osob. Tvrdí, že učinil veškerá opatření, která bylo možno požadovat, aby

přestupku zabránil – sporný prvek byl podle něj výsledkem běžné práce s uživatelským rozhraním webu, nikoliv úmyslného porušení předpisů. Po upozornění úřadu ihned přijal nápravná opatření a zavedl interní kontrolní postupy, čímž se podle svého názoru případné odpovědnosti zprostil.

7. Žalobce rovněž namítá nepřiměřenost uložené pokuty. Uvádí, že správní orgány nezohlednily množství polehčujících okolností (zejména okamžitou nápravu, plnou součinnost a absenci jakéhokoli prospěchu či následku) a uložily sankci, která je vzhledem k povaze skutku neúměrně vysoká. Žalobce považuje částku 1 500 000 Kč za nepřiměřený zásah do své majetkové sféry, neboť delikt byl podle něj marginální a odstranitelný bez negativního dopadu na spotřebitele.
8. Na základě uvedeného proto žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i orgánu prvního stupně zrušil. Pro případ, že soud žalobě nevyhoví v plném rozsahu, požaduje alespoň výrazné snížení uložené pokuty nebo upuštění od ní.

III.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvádí, že setrvává na závěrech napadeného rozhodnutí a považuje žalobní námitky za nedůvodné. Žalovaný zdůrazňuje, že řízení proběhlo v souladu se všemi procesními pravidly a žalobci byla poskytnuta dostatečná možnost uplatnit svá práva.
10. Ve vztahu k námitce absence definičních znaků reklamy žalovaný konstatuje, že správní orgány se touto otázkou podrobně zabývaly jak v prvostupňovém rozhodnutí, tak v rozhodnutí o odvolání. Podle žalovaného sporné sdělení na webových stránkách žalobce naplňuje znaky reklamy na léčivý přípravek i reklamy představující nekalou obchodní praxi. Žalobce se prezentoval jako subjekt prodávající léčivé přípravky, přestože tuto činnost provozovat nesmí, čímž vytvářel mylný dojem o oprávnění k prodeji léčiv. Sdělení mělo reklamní účel a ilustrační charakter použitých prvků nebyl způsobit vyloučit jejich povahu jako reklamy.
11. K námitce nepřezkoumatelnosti žalovaný uvádí, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je dostatečné a podané v souladu s požadavky správního řádu. Zdůrazňuje, že odpovědnost právnické osoby je konstruována na objektivním principu a že zavinění tudíž není znakem skutkové podstaty posuzovaných přestupků. Správní orgány se řádně zabývaly materiální stránkou přestupků. Jde o ohrožovací delikty, u nichž je společenská škodlivost typově předpokládána, a jednání žalobce ohrožovalo zájmy chráněné právní úpravou, zejména ochranu zdraví spotřebitelů při zacházení s léčivem.
12. K námitkám týkajícím se absence materiální stránky žalovaný odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán prvního stupně se již zabýval všemi příklady, které žalobce označuje za okolnosti vylučující společenskou škodlivost. Podle žalovaného nepostačuje, že nedošlo ke konkrétnímu následku, neboť škodlivost vyplývá již z povahy porušení právních povinností. Žalobce poskytoval prostor k nabízení léčiv nejasného původu, což je v přímém rozporu se systémem ochrany veřejného zdraví.
13. K námitkám ohledně odpovědnosti právnické osoby podle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky žalovaný konstatuje, že žalobce v řízení neuvedl ani neprokázal žádné konkrétní kroky, jež by bylo možno považovat za vynaložení veškerého úsilí, které by mohlo vést ke

zproštění odpovědnosti. Podle žalovaného nelze za liberační důvod považovat ani dobrou víru žalobce, ani jeho interní organizační nastavení. Žalovaný proto považuje tuto námitku za účelovou a nepodloženou.

14. Ve vztahu k námitce nepřiměřenosti uložené pokuty žalovaný opět odkazuje na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Pokuta byla uložena hluboko pod zákonným maximem; žalobce neprokázal, že by měla likvidační účinek. Žalobce nepředložil žádné aktuální ekonomické údaje, které by jeho tvrzení osvědčily; správní orgány při stanovení výše pokuty nevybočily z mezí správního uvážení.
15. Na základě uvedeného žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a nepřiznal žalobci náhradu nákladů řízení.

IV.

Replika žalobce

16. Žalobce v replice rozvádí svou stávající argumentaci. K námitce absence definičních znaků reklamy žalobce uvádí, že se správní orgány nezabývaly klíčovým prvkem zákonné definice – existencí prokazatelného propagačního záměru. Nebyl prokázán žádný úmysl či objektivní okolnost, která by svědčila o tom, že sporné sdělení mělo podporovat prodej konkrétního zboží. Text v kategorii „Pro kuřáky“ byl čistě informativní a neobsahoval žádné výzvy k nákupu ani jiné reklamní prvky. Žalobce rovněž odmítl, že by pouhé stanovení provize z prodeje v dané kategorii svědčilo o reklamním účelu sdělení; šlo podle něj o standardní součást jeho obchodního modelu, nikoliv o indikaci reklamy. Správní orgány nadto dostatečně neodůvodnily, proč považovaly sdělení za reklamu, a nevypořádaly se s námitkou absentujícího propagačního účelu.
17. K materiální stránce přestupku žalobce opakuje, že nedošlo k žádné újmě ani reálnému ohrožení chráněného zájmu. Argumentace žalovaného, podle níž je škodlivost u ohrožovacích deliktů dána automaticky, je v rozporu s judikaturou, která ve výjimečných případech připouští nenaplnění materiální stránky. Podle žalobce se správní orgány nevypořádaly s řadou okolností svědčících o absenci škodlivosti – šlo o ojedinělý případ, bez negativního dopadu, s okamžitou nápravou po upozornění a s minimálním hospodářským významem.
18. Ve vztahu k liberačnímu důvodu podle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky žalobce uvádí, že před spuštěním nové verze webu proběhla interní odborná kontrola, která nezjistila riziko protiprávního obsahu, a že po upozornění úřadu žalobce okamžitě zjednal nápravu a přijal preventivní opatření. Vynaložil tak veškeré úsilí, které bylo možno spravedlivě požadovat.
19. K nepřiměřenosti uložené pokuty žalobce konstatuje, že správní orgány neodůvodnily, proč konkrétní polehčující okolnosti nevedly ke snížení pokuty. Podle žalobce správní orgány nesprávně hodnotily kritéria závažnosti, zejména způsob spáchání přestupku, když vycházely z obecného dosahu platformy žalobce namísto z faktického způsobu zobrazení předmětného obsahu, který se uživatelům nijak nevnucoval. Zpochybňuje též závěr, že jednání trvalo „poměrně dlouhou dobu“ – ukončení záviselo na okamžiku zásahu úřadu. Žalobce rovněž uvádí statistická data sankcí ukládaných prvostupňovým orgánem, podle nichž je uložená pokuta 1 500 000 Kč nejvyšší v celé dostupné historii a mnohonásobně přesahuje průměr i medián sankcí v daném roce. Považuje ji proto za extrémně nepřiměřenou a rozpornou se zásadou legitimního očekávání. Navrhuje, aby soud přihlédl k možnosti upuštění od potrestání nebo významného snížení sankce.

V.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

20. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
21. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem souhlasili, resp. nevyjádřili nesouhlas s rozhodnutím věci bez nařízení

jednání. Veškeré podklady a listiny, z nichž soud vycházel, a jichž se dovolávaly i procesní strany ve svých podáních, jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS). Zároveň nebylo navrženo provedení důkazních prostředků, které by nebyly součástí správního spisu předloženého žalovaným.

22. Žaloba je důvodná.
23. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
24. Z textu odvolání žalobce proti rozhodnutí prvostupňového orgánu se podává, že ačkoli prvostupňový orgán výslovně uznal dvě klíčové polehčující okolnosti – absenci negativního důsledku jednání a okamžitou dobrovolnou nápravu po obdržení výzev (viz písemnosti č. j. sukl84114/2023 ze dne 3. 4. 2023 a č. j. sukl116429/2023 ze dne 16. 5. 2023) –, nedošlo podle žalobce k jejich reálnému promítnutí do výše pokuty. Žalobce současně požádal odvolací orgán, aby těmto okolnostem při novém posouzení sankce přisoudil odpovídající váhu.
25. Reakce žalovaného v napadeném rozhodnutí se omezila na doslovnou citaci těchto polehčujících okolností z prvostupňového rozhodnutí a následné konstatování, že „obě tyto okolnosti již byly Ústavem zohledněny v napadeném rozhodnutí jako polehčující okolnosti“. Takový postup však nenaplnuje požadavek odvolacího přezkumu: žalovaný měl vysvětlit, jakou konkrétní váhu těmto okolnostem přikládá on sám a jak se tato váha promítla do konečné částky; to zvláště za situace, kdy odvolání tuto námitku explicitně předkládalo. Odmítnutím samostatného vážení a pouhou citací prvostupňové úvahy zatížil žalovaný své rozhodnutí vadou nedostatku důvodů.
26. Tato vada je umocněna skutečností, že žalovaný v téže části napadeného rozhodnutí současně deklaruje, že „výsledná výše pokuty je vždy výsledkem individuální úvahy správního orgánu a musí zrcadlit všechny faktory, které správní orgán v daném řízení o přestupku zjistil“. Deklarovaná individuální úvaha však zůstala nevyřčena: chybí propojení mezi (i) uznanými polehčujícími okolnostmi, (ii) případnými přitěžujícími momenty a (iii) volbou právě částky 1 500 000 Kč; současně není vysvětleno, proč byla vyloučena mírnější řešení (výraznější moderace či upuštění), o nichž žalobce v odvolání argumentoval.
27. K tomu je třeba poznamenat, že na samotné hraně přezkoumatelnosti se ocitá i prvostupňové odůvodnění výše pokuty. Ačkoli je formálně rozsáhlé, převážně pouze enumeruje aspekty, jež při ukládání sankce a stanovení její výše vstupují do hry (polehčující okolnosti, přitěžující okolnosti, způsob spáchání přestupku, dosah, doba trvání), aniž by ukázalo jejich vnitřní poměr a vysvětlilo, proč právě v souhře konkrétních zjištění je nezbytné uložit pokutu v úrovni 30 % horní hranice sazby, přestože sám prvostupňový orgán výslovně uvádí, že „nebyl prokázán žádný negativní důsledek“ a že došlo k okamžité nápravě. Bez kvalitativního vysvětlení váhy jednotlivých kritérií působí úvaha deklarativně a formalisticky. Jinými slovy, komplexní vyhodnocení jednotlivých hledisek a kritérií pro ukládání sankce a komplexní individuální úvaha správního orgánu jsou v rozhodnutí prvního stupně přítomny nanejvýš implicitně. Tím spíše bylo na žalovaném, aby úvahy ohledně volby a stanovení výše sankce precizoval, na což však rezignoval.
28. Soud dodává, že odvolací orgán opomněl vypořádat i návrh na „výraznou moderaci“, když v zásadě pouze uzavřel, že pokuta je „pod polovinou zákonné hranice“. Samotná relativní poloha částky v rámci zákonného rozpětí však není náhradou požadovaného vážení, zda

zvolená sankce nepřesahuje nezbytnou míru k dosažení účelu trestu u konkrétního pachatele s ohledem na jeho osobu a konkrétní okolnosti jeho jednání.

29. Konečně, ačkoli žalovaný poukazuje na důkazní břemeno účastníka ohledně ekonomických poměrů a možné „likvidačnosti“, nezproští ho to povinnosti přezkoumatelně vysvětlit, proč právě zvolená výše je přiměřená a nezbytná (též z hlediska funkce speciální a generální prevence) v poměrech tohoto případu. Tam, kde správní orgán sám argumentuje preventivní funkcí sankce, musí být z odůvodnění patrné, proč mírnější prostředky (včetně výrazné redukce či upuštění) nemohou tohoto účelu za daných skutkových okolností dosáhnout stejně účinně. Tato úvaha – jakkoli může být pojata stručně – v napadeném rozhodnutí chybí.
30. Souhrnně vzato, sankční úvahy nesplňují standard přezkoumatelnosti: (i) neindividualizují váhu polehčujících okolností v poměru k přitěžujícím, (ii) nevysvětlují, proč je nezbytně třeba sáhnout k sankci ve výši 1 500 000 Kč za situace bez negativního následku a po okamžité nápravě, (iii) nevypořádávají návrh na moderaci či upuštění a (iv) neprokazují nezbytnost zvolené výše ve světle účelu trestu.
31. Další žalobní body směřovaly jednak proti závěrům správních orgánů o existenci materiálního znaku přestupku, resp. proti nepřezkoumatelnosti jejich úvah o společenské škodlivosti žalobcova jednání, jednak proti naplnění definičních znaků reklamy dle zákona o regulaci reklamy, a konečně i proti tomu, že správní orgány nezohlednily liberační důvody podle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky.
32. K otázce společenské škodlivosti soud uvádí následující. Prvostupňový orgán se materiální stránce přestupku věnoval relativně stručně. Dovedl ji především z toho, že adresáty sdělení byli spotřebitelé se zdravotními obtížemi, kteří jsou zvláště zranitelní, a dále z potenciálního dosahu zveřejněného sdělení v prostředí široce navštěvované online platformy. Žalobce naproti tomu v odvolání argumentoval, že společenská škodlivost v konkrétním případě dána není: ilustrační zobrazení je dle jeho tvrzení v e-commerce běžnou praxí, žalobce sám léčivé přípravky neprodává, jednání nemělo žádný negativní následek, došlo k okamžité nápravě a závěr o škodlivosti byl podle něj založen toliko na tom, že zákon přestupek formálně vymezuje.
33. Soud shledává, že žalovaný se s námitkou absence společenské škodlivosti vypořádal nedostatečně. Namísto vlastní úvahy odkázal převážně na obecné teze obsažené v prvostupňovém rozhodnutí, aniž by adresně reagoval na stěžejní odvolací argument: totiž že způsob prezentace kategorií na online tržištích je běžnou a uživatelsky srozumitelnou praxí, která zpravidla není chápána jako reklama či jako prezentace nabídky samotného provozovatele. Pokud by tato námitka obstála, jednalo by se o významnou okolnost, neboť společenská škodlivost jednání se posuzuje v kontextu běžného fungování daného prostředí a očekávání průměrného spotřebitele. Závěr o materiální stránce přestupku proto měl být podložen konkrétními úvahami, které v napadeném rozhodnutí absentují.
34. Současně však soud dodává, že žalobce nemá pravdu, tvrdí-li, že prvostupňový orgán založil existenci materiální stránky přestupku pouze na formálním označení jednání za přestupek. Ačkoli je odůvodnění stručné, správní orgán uvedl alespoň některé konkrétní úvahy, z nichž svou představu o společenské škodlivosti dovozoval (povaha dotčeného zboží, zranitelnost adresátů, charakter a dosah sdělení). Z hlediska zákonných požadavků jde o odůvodnění na hranici přezkoumatelnosti, nicméně nikoli o úplnou absenci důvodů. Nepřezkoumatelnost

v tomto ohledu nastává až v rozhodnutí žalovaného, neboť – jak bylo podáno shora – nedostatečně reagoval na příslušnou odvolací námitku.

35. Rovněž není důvodná žalobcová námitka ohledně chybějícího škodlivého následku. Přestože se žalovaný s obdobnou odvolací námitkou vypořádal velice stručně, soud ve shodě s ním zdůrazňuje, že žalobce přehlíží, že v případech ohrožovacích přestupků není pro vyvození přestupkové odpovědnosti vznik konkrétní újmy určujícím kritériem. To však neznamená, že absence konkrétního následku je právně irelevantní; naopak, jde o okolnost, která má být přiměřeně zohledněna v rámci výměry sankce. K tomuto aspektu se pak soud kriticky vyjádřil již výše.
36. Pokud jde o námitku absence definičních znaků reklamy, soud shrnuje, že prvostupňový orgán uzavřel, že u přestupku podle § 8a odst. 3 písm. d) zákona o regulaci reklamy byly naplněny znaky reklamy: sdělení bylo určeno široké veřejnosti a mělo podporovat podnikatelskou činnost žalobce. Žalobce v odvolání zopakoval svou předchozí argumentaci, podle níž šlo pouze o ilustrativní popis subkategorie a nikoli o reklamu zaměřenou na prodej konkrétního produktu. Žalovaný reagoval převážně rekapitulací pasáží prvostupňového rozhodnutí. Soud však v tomto ohledu nepovažuje postup žalovaného za pochybení, neboť žalobce v odvolání neuvedl žádné nové skutečnosti (resp. žádnou reakci na argumentaci správního orgánu prvního stupně) a pouze zopakoval, na co už bylo reagováno. Za těchto okolností žalovaný mohl odkázat na úvahy správního orgánu prvního stupně, které se shodnou námitkou již zabývaly.
37. K námitce týkající se liberačního důvodu soud předesílá, že liberační důvod podle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky je výjimkou a je třeba jej vykládat restriktivně; nelze jej zaměňovat s polehčujícími okolnostmi, které se uplatní toliko při stanovení sankce.
38. Námitku týkající se naplnění liberačního důvodu podle § 21 zákona o odpovědnosti za přestupky uplatnil žalobce až v soudním řízení. Správním orgánům proto nelze vytýkat, že se touto otázkou výslovně nezabývaly; v řízení před nimi žalobce netvrdil skutečnosti, které by existenci liberačního důvodu měly zakládat, natož aby je doložil. Jeho tvrzení, že šlo pouze o sporný grafický design a že jednal v dobré víře a ve spolupráci s úřady, jsou tvrzeními z povahy věci relevantními pro hodnocení polehčujících okolností, nikoli pro posouzení zproštění odpovědnosti. Nijak nedokumentují úsilí vynaložené k zabránění spáchání přestupku.
39. Soud k tomu dodává, že žalobce neuvedl ani neprokázal žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že vynaložil veškeré úsilí, jež lze po právní osobě objektivně požadovat, aby spáchání přestupku zabránila. Žalobce uvádí, že po oznámení o zahájení řízení okamžitě spolupracoval s úřady – jedná se o následné jednání pachatele přestupku, které představuje polehčující okolnost, nijak to ale nedokládá, že žalobce aktivně předem usiloval o to, aby přestupek vůbec nebyl spáchán.
40. Ani dobrá víra, popř. žalobcovo tvrzení, že se jednalo pouze o sporný design webových stránek, a v důsledku složitosti regulatorního prostředí není vždy zřejmá případná právní povinnost, nejsou s to naplnit podmínky pro aplikaci § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. K tomu soud uvádí, že žalobce nijak svou dobou víru nedokládá, pouze ji tvrdí. Ani případná složitost regulatorního prostředí nemůže být omluvou za nedodržování právních povinností, protože žalobce si jako podnikatel měl být vědom svých právních povinností. Žalobce si nadto protiřečí – buď byl v dobré víře v souladnost svého konání se

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

zákonem, nebo žádnou dobrou víru neměl, protože v důsledku tvrzené složitosti regulatorního prostředí si nebyl zmíněné právní povinnosti vůbec vědom.

41. Žádný z těchto argumentů nepředstavuje relevantní základ pro zproštění odpovědnosti podle § 21 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky. Námitka týkající se liberačního důvodu proto není důvodná.

VI.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

42. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná a podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. napadené rozhodnutí bez jednání zrušil a podle § 78 odst. 4 s. ř. s. věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný je v dalším řízení podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem soudu. Byť žalobce navrhl rovněž zrušení prvostupňového rozhodnutí, soud k tomu nepřistoupil, protože vytýkané vady nepřezkoumatelnosti se týkaly napadeného rozhodnutí.
43. V dalším řízení proto žalovaný přezkoumatelným způsobem vypořádá žalobcovy odvolací námitky směřující proti nepřiměřenosti výše uloženého správního trestu a rovněž námitku, jejíž podstata spočívá v tom, že žalobcovo jednání představovalo běžnou obchodní praxi na online tržišti.
44. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci zcela úspěšný, náleží mu proto náhrada nákladů za soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč a za zastoupení advokátem, kterému náleží odměna stanovená dle § 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění od 1. 1. 2025, ve výši 4 620 Kč a paušální náhrada hotových výdajů stanovená dle § 13 odst. 4 téže vyhlášky, ve znění od 1. 1. 2025, ve výši 450 Kč, oboje za každý ze dvou úkonů právní služby (převzetí a příprava zastoupení, písemné podání nebo návrh ve věci samé – žaloba). Byť žalobce podal rovněž repliku k vyjádření žalovaného, soud ji neposoudil jako důvodně vynaložený náklad, protože v ní žalobce neuvedl žádnou další relevantní argumentaci. Protože je žalobcův zástupce plátcem DPH, navyšuje se odměna o dalších 2 130 Kč připadajících na tuto daň. Celkem náklady řízení činí 15 270 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to ve stanovené lhůtě do rukou jeho zástupce.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém

rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. února 2026

Milan Tauber v.r.
předseda senátu